

MdR, NOS Jazzgeschiedenis 244. Charlie Parker speelde tot eind 1947 in de Three Deuces aan 52nd Street in Manhattan, New York City, verliet dit etablissement af en toe voor korte toernees. December van dat jaar had hij een engagement in de El Sino in Detroit, in januari zou hij voor de tweede keer naar California gaan, nu in een Norman Granz-pakket voor Jazz at the Philharmonic. In de El Sino kwam Savoy-producer Teddy Reig naar Parker voor een platen-session in de Motor City, Parker accepteerde die meteen, want per 1 januari 1948 stond er weer een Record Ban aan te komen: een verbod van de vakbond om voor de plaat te spelen om bepaalde royalties af te dwingen. Toen de eerste begon in '42 duurde die toestand meer dan twee jaar, dus iedereen wilde ^{nu} best even snel vangen. De session was op 21 december '47 in de United Sound Studios waar een piano stond die gestemd had kunnen worden. Begonnen werd met een blues in Bes, dit is take 4 de master, van Parker's "Another hairdo".

plaat 1

Charlie Parker All Stars: Another hairdo-4 (Parker)
7/2 - 2:36 - Savoy 55J 5500

"Another hairdo", 4e take. Ook het tweede stuk was een blues van Parker, bewijs voor een rush date, althans wat het aangedragen materiaal aangaat werd er ook met de pet naar gegooid. Nu in Es: "Bluebird".

zelfde

Charlie Parker All Stars: Bluebird-1 (Parker)
7/3 - 2:51 - idem

"Bluebird" take 1, de 3e werd als master uitgezocht. Het derde stuk van de session ^{bestond uit} improvisaties over het accoordschema van "The way you look tonight". Parker gaf het de titel "Klaunstance".

zelfde

Charlie Parker All Stars: Klaunstance-1 (Parker)
7/5 - 2:44 - idem

Dat was take 1, de master, van "Klaunstance", gespeeld K-L-A-U-N en dat zal toch wel 'clown' zijn, waardoor de titel 'Standje clown' wordt, ^{mojaakt ons:} een grap met "The way you look tonight". Het vierde en laatste stuk ging op het schema van "Lover come back to me" en dat werd "Bird gets the worm".

zelfde

Charlie Parker All Stars: Bird gets the worm-1 (Parker)
7/6 - 2:59 - idem

"Bird gets the worm" take 1, de derde werd als master gekozen. Laatste platensession van Charlie Parker in 1947, op 21 december in Detroit, de United Sound Studios, voor Savoy. De Charlie Parker All Stars waren Miles Davis-trompet, Charlie Parker-altsaxofoon, Duke Jordan-piano, Tommy Potter-bas, Max Roach-drums. /

Een vorige keer zei ik u al dat we in de NOS Jazzgeschiedenis bezig zijn met de jaren 1945-'47, met het volgende hoofdstuk wijk ik daar meteen vanaf, maar net als destijds bij Don Byas heeft dat een reden, zij het een andere. Toen ik met Coleman Hawkins bezig was heb ik met opzet één session overgeslagen om daar nu mee te kunnen beginnen: die met Thelonious Monk. We hoorden vrij veel van hem via de opnamen die Jerry Newman voorjaar 1941 in Monroe's Uptown House en vooral Minton's Play House maakte, Monk was even in deel 231 vanuit de Spotlite Club ^{te horen} met het grote orkest van Dizzy Gillespie. Nu: 19 oktober 1944, de eerste keer dat Monk echt voor de plaat speelde, in een studio.

Thelonious Monk was 10 oktober 1917 geboren in Rocky Mount, North Carolina, elf dagen eerder dan Dizzy Gillespie in South Carolina. Er is weinig anders van hem bekend dat hij al vroeg James P. Johnson hoorde en in medicine shows speelde voor hij naar New York kwam en een engagement in Minton's kreeg. In die tijd speelde hij een beetje in de traditie van Teddy Wilson en Art Tatum, ging toen absoluut eigen ideeën ontwikkelen over accoorden en timing, hoe een piano moest klinken, en kreeg bijgevolg praktisch geen werk. Men vond de Boppers excentriek, men vond Monk Excentriek, maar de Bopmusici ontwikkelden zich op basis van de muziek van Dizzy Gillespie en Charlie Parker, vormden een eenheid, Monk bedacht zelf iets en vond geen aansluiting. Weigerde consessies te doen. Als hij niet hier en daar gratis onderdak had gevonden en er later niet eerst Ruby en daarna Nellie geweest waren zou hij waarschijnlijk aan ondervoeding zijn overleden. Als pianist noemde hij zich Thelonious Sphere Monk, en onder die naam deed hij mee aan een Joe Davis-session van tenorsaxofonist Coleman Hawkins.

plaat 2 Coleman Hawkins Quartet: Flying Hawk (Walter Thomas)
A/3 - 2:48 - Milestone M-47015

Met Bass Robinson op bas en Specs Powell-drums: "Flying Hawk". Ook het volgende stuk koos ik uit omdat Monk er solistisch in te horen is - in twee van de vier stukken was dat niet het geval. Op het accordschema van "Whispering": "On the Bean".

zelfde

Coleman Hawkins Quartet: On the Bean (Thomas)
A/1 - 2:39 - idem

"On the Bean" - Boon was een bijnaam van Hawkins vanwege zijn figuur. Het Coleman Hawkins Quartet op 19 oktober 1947 voor het platenmerk Joe Davis in New York City. De tenorsaxofonist met de twee dagen daarvoor 27 geworden pianist Thelonious Monk, bassist Bass Robinson en drummer Specs Powell. Het eerstvolgende wat er aan opnamen van Monk bewaard is gebleven zijn die air checks met Dizzy Gillespie's orkest in de Spotlite, maar uit diezelfde Club is nog één andere merkwaardige opname bekend. Die is ook van juni '46 en het gaat om Gillespie's ritmesectie: Monk plus bassist Ray Brown en drummer Kenny Clarke. Daarbij de 25 jarige tenorsaxofonist Eddie 'Lockjaw' Davis en zangeres Sarah Vaughan.

NA 65825

Sarah Vaughan: Don't blame me (McHugh, Fields)
4:13 - Hi Fly-H 01

Sarah Vaughan en Eddie Lockjaw Davis met "Don't Blame me", in de ritmesectie Thelonious Monk, Ray Brown en Kenny Clarke. Aan het slot vroeg iemand of men dit terug wilde horen, kortom er werd ter plekke opgenomen. Volgende keer Thelonious Monk's eerste eigen platen-session. Dit was NOS Jazzgeschiedenis 244, MdR.

NA 127988

27:48

opn 25.7.54

0 0 0 0 0